

Kapkara Öyküleri 1

— prens · 21 Mayıs 2014

"İt artığı yalnızlıklar sürdürdüm/
Kömür karası ellerime..."

İlk adımda/
Haramilere yüklendi umutlar
Yüzlerce sığırcık ölüsü/
Som yazıdan mezarlar
Al yazmalar düştü
Sarı turalar/
Göklere...

Ulaşılmış boşluklarda nefes
Kuru öfkeleri bitirmiş can
Her şey söz kalburunda
Acıları pamukla sarmış
Tütün dökmüş yarasına
Saçlarına kan kınası
Boşlukta...

İkinci adım/
Ellerinde kalmış anılar
Düğün davetiyeleri/
Sünnet heyecanı
Sırmalı bir saç
Okşama provası
Son noktaya/
Ölüme öpücük
Minik ağızdan

Neden ki/
Öksüzlük garip serde
Ellerine toz bulaşmaz
Yüreğine acı değmez
Uzaktandır sevgi
Bağdat gibi/

Soma ne/ki
Ölü bir mozoleye
Dokunamamak
İşte gerçek sancı/

Üçüncü adım/
Kalmakla gitmek arası bir yer
Araf/
Birilerinin üstünde yaşıyor birileri
Arsızca fütursuzca
Sevgi yok yüzlerinde
Kuru ve donuk bakış
Ve fareler gibi /
Delikleri dört köşe

Yağmur beklerken çocuklar
Kin ekşiyorlar dillerine/

Kapkara öyküler düzlüğünde